

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/619/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5415201701
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5415201701.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a sudcov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Kataríny Beniačovej, v právnej veci navrhovateľky: G. G., rod. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ľ. H. XXXX/X - XX, XXX XX N. L., zastúpenej JUDr. Luciou Krausovou, advokátkou, so sídlom R. XXX/XX, XXX XX U., proti odporcovi: L. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ľ. H. XXXX/X - XX, XXX XX N. L., adresa na doručovanie O. D., novostavba pri rodinnom dome č. XXX, zastúpenému JUDr. Antonom Slamkom, advokátom, so sídlom A. XXXX/XX, XXX XX N. L., v konaní o rozvod manželstva, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 4C/83/2015-61 zo dňa 04. augusta 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 4C/83/2015-61 zo dňa 04. augusta 2015 potvrdzuje.

Účastníci nemajú právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľky o rozvod manželstva zamietol (veta I. výroku). Súčasne vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (veta II. výroku rozsudku). V dôvodoch svojho rozhodnutia citoval ust. § 18, § 22, § 23 ods. 1 a 2 zákona č. 36/2005 o rodine (ďalej len „Zákon o rodine“) a konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že manželstvo účastníkov trvá od roku 1975. Počas tejto doby sa manželia spoločne starali o zabezpečovanie všetkých potrieb rodiny jednak spoločnou prácou na jej ekonomickom zabezpečení, jednak spoločnou starostlivosťou o výchovu teraz už dospelých detí. Z výpovedí dcéry a syna účastníkov nemal súd za preukázané, že by títo pochádzali z disharmonickej rodiny. Práve naopak z ich prejavu bolo zrejmé, že majú pekný vzťah k obom rodičom a prejavujú o nich starostlivosť. V konaní nebolo preukázané, že by účastníci mali konfliktný vzťah (mimo bežných problémov) a jediným dôvodom pre ktorý navrhovateľka podala návrh na rozvod manželstva je ňou tvrdená nevera odporcu. Na túto skutočnosť však navrhovateľka súdu neposkytla žiadne presvedčivé dôkazy. Jej podozrenia z manželovej nevery neboli potvrdené ani výsluchom svedkov, vrátane svedka, ktorý sa spoločne s účastníkmi približne pred pätnástimi rokmi zúčastnil pobytu v Grécku, kde malo podľa tvrdení navrhovateľky dôjsť k nevere odporcu. Okresný súd vyslovil presvedčenie, že pokiaľ sa by skutočne stali udalosti v Grécku, tak ako ich popisovala navrhovateľka, navrhovateľka by bola vzniknutú situáciu riešila ihneď v tej dobe, resp. po príchode na Slovensko a aspoň by sa s tým niekomu zdôverila a to nielen dcére, (s ktorou mala v tom čase veľmi pekný vzťah), ale prípadne aj inému príbuznému. Nič také však navrhovateľka v konaní netvrdila. Po návrate z tejto dovolenky žili účastníci spolu naďalej v jednej domácnosti, intímne sa stýkali, spoločne podnikali a následne sa rozhodli postaviť si rodinný dom. Všetky uvedené okolnosti nenasvedčujú o rozvrate ich manželstva. Pokiaľ právna zástupkyňa navrhovateľky tvrdila, že žiadna zo známostí odporcu nebola ochotná dosvedčiť pred súdom svoj pomer s odporcom, a preto na preukázanie podozrenia z mimomanželských vzťahov nenavrhol výsluch ani jedného svedka, okresný súd poznamenal, že svedecká výpoveď nie je podmienená vôľou fyzickej osoby, ale je povinnosťou uloženou jej priamo zákonom (§ 126 ods.1 O.s.p.). Súd by navrhované osoby

na podporu tvrdení navrhovateľky ako svedkov určite predvolal. Rozvrat vzťahov medzi účastníkmi a prípadný mimomanželský pomer odporcu nebol preukázaný ani výpoveďou detí účastníkov, ktoré výpovede súd na rozdiel od právnej zástupkyne navrhovateľky nevyhodnotil ako tendenčné. Syn má totiž s matkou veľmi dobrý vzťah, je s ňou v kontakte, no napriek tomu podporil viac otca ako matku. Hoci matka s dcérou nekomunikuje, dcéra má k matke silnejší citový vzťah a rovnako nepotvrdila skutočnosti tvrdené navrhovateľkou. Okresný súd zdôraznil, že vyjadrenie právnej zástupkyne navrhovateľky o tendenčnosti svedkov (detí) z dôvodu, že nechcú pochádzať z rozvrátenej rodiny je nanajvýš nevierohodné, keďže sa jedná o dospelých ľudí, majúcich vlastné rodiny a životy, ktorí sa podľa názoru súdu už dokážu z danou situáciou vyrovať. Prvostupňový súd tiež dospel k záveru, že navrhovateľka v konaní nepreukázala, že nežije s odporcom v spoločnej domácnosti. Ak navrhovateľka v súčasnosti pracuje v Českej republike, je s tým logicky spojené i zabezpečenie bývania v mieste jej pracoviska. Navrhovateľka pritom vo svojej výpovedi pojednávajúci sama uviedla, že chce bývať v dome, ktorý spoločne stavajú a má záujem obývať podkrovie. Tieto jej tvrdenia potvrdil vo svojej svedeckej výpovedi aj syn účastníkov. Navrhovateľka teda svoje bývanie teda neriešila opustením spoločnej domácnosti a získaním samostatného bytu. Navyše, účastníci a ich deti sa doteraz podieľajú ako rodina spoločne podieľajú na výstavbe rodinného domu.

Jediným hmotnoprávnym dôvodom rozvodu je kvalifikovaný rozvrat manželstva. Ide o objektívnu skutočnosť, ktorú musí mať súd v konaní o rozvod manželstva preukázanú. Kvalifikácia stupňa rozvratu je zverená výlučne súdu, ktorý musí preskúmať či je manželstvo už dostatočne vážne narušené a vážne rozvrátené. Súd musí nadobudnúť presvedčenie, že od manželov už nemožno očakávať obnovenie spolužitia a až vtedy môže manželstvo rozviesť, čo vyplýva aj z ust. § 23 Zákona o rodine, ktoré deleguje súdu iba možnosť a nie povinnosť vyhovieť návrhu a to aj za predpokladu, že by obaja účastníci s takým návrhom súhlasili. Okresný súd konštatoval, že v súdnej veci nemal preukázaný trvalý rozvrat vzťahov medzi účastníkmi. Z vykonaného dokazovania vyplýva odporcom prezentovaná vôľa žiť s navrhovateľkou, starať sa o ňu a pomáhať jej, z čoho vyplýva, že i v súčasnosti má k nej citové puto. Odmietavý postoj navrhovateľky sa súdu nejavil ako jednoznačný a dôvod, pre ktorý podala návrh na rozvod nebol v konaní preukázaný. Na základe všetkých zistených skutočností prvostupňový súd dospel k záveru, že za deklarovanej pomoci celej rodiny, navrhovateľka prekoná terajší frustrujúci stav, prameniáci možno z nedostatočného záujmu odporcu a prejavy náklonnosti k nej a manželia môžu do budúcnosti obnoviť manželské spolužitie.

Rozhodnutie o trovách konania okresný súd odôvodnil ust. § 144 vety prvej O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľka, ktorá sa domáhala jeho zmeny tak, že odvolací súd manželstvo účastníkov rozvedie a o trovách konania rozhodne tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

Podľa názoru odvolateľky okresný súd nedospel k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zdôraznila, že rozvrat manželstva a jeho intenzitu vnímajú účastníci konania i súd rozdielne. Navrhovateľka za dôvody rozvratu manželstva považuje neveru odporcu a z toho prameniáciu absolútnu stratu dôvery a istoty v odporcu ako partnera, úplné citové odcudzenie, absenciu akéhokoľvek intímneho spolužitia účastníkov konania a zjavnú rozdielnosť názorov obidvoch účastníkov na spolužitie. Z napadnutého rozsudku okresného súdu je zrejmé, že prvostupňový súd sa zameril na nepreukázanie nevery a kvalitu vzťahov medzi manželmi, ktorú vyhodnotil najmä na základe obsahu výsluchov detí účastníkov konania. Otázkou straty dôvery, citového odcudzenia i absenciou intimity zo strany navrhovateľky sa súd vôbec nezaoberal. Konštatoval len, že navrhovateľka má prekonať svoju údajnú frustráciu zo spolužitia s odporcom a pokúsiť sa obnoviť spolužitie s partnerom, ktorému však nedokáže dôverovať, nedokáže s ním intímne žiť a jeho nevyhnutnú prítomnosť iba toleruje, keďže nie z vlastného rozhodnutia je nútená pri návštevách syna zdržiavať sa s odporcom v jednej domácnosti, ktorú tiež obýva. Kým odporca (logicky) akúkoľvek neveru popiera, navrhovateľka opakovane v konaní uviedla, že s ním nedokáže žiť, nakoľko ho v ich spoločnej domácnosti pristihla v intímnej situácii s inou ženou, avšak bez svedkov. Navrhovateľka potvrdila, že odmietla v konaní navrhnuť vypočutie mimomanželskej známosti odporcu. Je si totiž vedomá, že táto osoba pomer s jej manželom poprie. Žiadni iní svedkovia tejto udalosti neexistujú. To však nič nemení na jej postoji k odporcovi, ktorému nedokáže dôverovať a obnoviť s ním intímne spolužitie. Navrhovateľku súd stavia do neúnosnej pozície, keď od nej vyžaduje preukázanie svedecky alebo materiálne nepreukázateľných skutočností. Na druhej strane súd vôbec neprikladá dôležitosť strate dôvery v partnera a istoty v manželstve, ktorá je dôsledkom odporcovej nevery. Odvolateľke nie je zrejmé, prečo okresný súd pri hodnotení dôkazov prikladal tak neprímeranú váhu okolnostiam súvisiacim s pobytom účastníkov v Grécku, keďže tieto udalosti v záujme pokusu o zachovanie rodiny

a obnovenie manželského spolužitia navrhovateľka odporcovi už odpustila. Preto po prekonaní svojich frustrácií zo správania odporcu v Grécku, s ním navrhovateľka naďalej žila v spoločnej domácnosti, obnovila intímne spolužitie a plánovala spoločnú budúcnosť (stavbu domu). Okolnosti, ktoré navrhovateľku donútili podať na súd návrh na rozvod manželstva sa odohrali až následne. Vo vzťahu k hodnoteniu výpovedí svedkov odporcu - detí účastníkov, odvolateľka zdôraznila, že súd nesprávne pretlmočil hodnotenie navrhovateľky týkajúce sa týchto svedectiev. Navrhovateľka nikdy neuviedla, že tieto svedectvá sú tendenčné z dôvodu, že deti nechcú pochádzať z rozvráteného manželstva. Takéto tvrdenie by s prihliadnutím na vek detí nebolo totiž na mieste. Zdôraznila však, že deti sa nechcú prizerať rozvratu manželstva účastníkov, pre z toho prameniace napätie v rodine. Takýto názor potvrdil vo svojej výpovedi aj syn účastníkov konania, ktorý je nútený z dôvodu rozvrátených vzťahov rodičov zabezpečovať ich spoločný občasný pobyt v dome kapacitne náročným spôsobom, nakoľko navrhovateľka odmieta užívať spoločné priestory s odporcom. Neobjektívnosť vyjadrení týchto svedkov však navrhovateľka vidí v obave detí, že v prípade rozvodu manželstva navrhovateľka viac nebude finančne podporovať odporcu a oni ju budú musieť nahradiť. Okrem toho, okresný súd nesprávne vyhodnotil odlúčenie účastníkov konania. V súvislosti s pobytom navrhovateľky v Čechách uviedol, že dôvodom jej pobytu bolo iba hľadanie práce. Odvolateľka zdôraznila, že pokiaľ by si vedela nájsť iné bývanie a prácu v okolí Dolného Kubína, už by tak urobila. Takúto prácu sa jej však nepodarilo nájsť. Potrebovala však financovať samostatné bývanie. Využila preto ponuku bývať a pracovať v Čechách. Zároveň odvolateľka potvrdila, že sa občasne zdržiava v dome syna, v ktorom býva aj odporca. Poprela, že by sa pokúšala s odporcom obnoviť spolužitie (vrátane intímneho života). Zdôraznila, že vždy obýva inú miestnosť než odporca. Jediným dôvodom jej pobytu v dome je návšteva syna a jeho rodiny, prípadne vybavovanie nevyhnutných záležitostí na úradoch. Zároveň navrhovateľka potvrdila, že v minulosti sa vyjadřila, že by raz rada obývala podkrovie tohto domu, keďže v značnom rozsahu financovala jeho výstavbu. Nikdy však nepovedala, že tam chce žiť spolu s odporcom. Počas súdneho konania sa navrhovateľka opakovane vyjadřila, že žije dlhodobo v Čechách, kde aj plánuje zostať, keďže v dome syna žije v súčasnosti aj odporca. Okresný súd však napriek tomu pri svojom rozhodovaní nezohľadnil stratu dôvery a istoty navrhovateľky v manžela ako dôsledok jeho nevery. Rovnako neprihliadol na skutočnosť, že účastníci nežijú v spoločnej domácnosti (s výnimkou nevyhnutných pobytov navrhovateľky v Dolnom Kubíne) a ich viac ako ročné odlúčenie, v dôsledku čoho spoločne nehospodária, tým, že každý si sám zabezpečuje svoje vlastné potreby, ani skutočnosť, že účastníci spolu intímne nežijú a majú neustále vzájomné konflikty. V manželstve účastníkov teda absentujú všetky atribúty manželstva upravené v § 18 Zákona o rodine. Nakoľko sa nejedná o rodinu s maloletými deťmi, otázka spoločnej starostlivosti o ne už nie je aktuálna. Napriek uvedenému a preukázanému dostatočnému počtu kvalifikovaných znakov rozvratu manželstva, prvostupňový súd návrh navrhovateľky na rozvod manželstva zamietol, čím navrhovateľku núti, aby proti svojej vôli zostala vo zväzku s mužom, ktorému nedôveruje, nemá v ňom oporu ani istotu, ktorý ju nezabezpečuje po materiálnej ani citovej stránke a ktorý je jej neverný. Takéto rozhodnutie súdu preto nie je správne po právnej ani po ľudskej stránke.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie navrhovateľky bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po ich preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. za použitia ust. § 156 ods. 3 O.s.p.) ho ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd po preskúmaní rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel ku správnym skutkovým zisteniam a návrh navrhovateľky o rozvod manželstva aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku napadnutého odvolaním zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných boboch na ne odkazuje.

Súčasne odvolací súd preskúmal i námietky navrhovateľky uvedené v jej opravnom prostriedku a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

Treba zdôrazniť, že navrhovanie dôkazov v občianskom súdnom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v návrhu na začatie konania, vo vyjadrení k nemu, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v návrhu na začatie konania a vo vyjadrení odporcu. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a O.s.p.) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada (§ 120 ods. 4 O.s.p.). Je predovšetkým na osobe tvrdiacej, že jej prislúcha nárok, tento riadne uplatniť a predložiť potrebné dôkazy o jeho existencii. Z obsahu spisového materiálu vyplýva neunesenie dôkazného bremena navrhovateľky v tomto súdnom konaní. Odvolací súd vo všeobecnej rovine k výsledkom dokazovania a jeho hodnoteniu zo strany prvostupňového súdu pre úplnosť udáva, že v sporovom konaní primárne nesie dôkazné bremeno navrhovateľ v súvislosti s tými tvrdeniami, ktoré umožňujú návrhu na začatie konania vyhovieť, ak budú tieto tvrdenia preukázané a na strane druhej i odporca nesie dôkazné bremeno tých tvrdení, ktorými odôvodňuje svoju obranu proti návrhu. Ak nie je možné zistiť určitú skutkovú okolnosť, ktorá je medzi účastníkmi sporná a pre rozhodnutie dôležitá, postihne nepriaznivý dôsledok toho účastníka, ktorý mal v súvislosti s ňou dôkaznú povinnosť. V danom prípade išlo o navrhovateľku a jej skutkové tvrdenia a dôkazy navrhnuté v tomto konaní. Ak po vykonanom dokazovaní nie je možné urobiť záver ani o pravdivosti tvrdenia účastníka o určitej skutkovej okolnosti, ale ani záver o nepravdivosti tohto tvrdenia, znamená to, že tvrdená skutočnosť nebola preukázaná. Dôsledok neunesenia dôkazného bremena, v danom prípade na strane navrhovateľky, sa premietol do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Základným predpokladom rozvodu manželstva podľa ust. § 23 Zákona o rodine je existencia vážneho narušenia a trvalého rozvrátenia vzťahov medzi manželmi. Rozvrat vzťahov medzi manželmi nastáva predovšetkým vtedy, ak sa manželia neradia (prípadne sa nemôžu riadiť) vo vzájomnom správaní pravidlami, ktoré vyplývajú z ust. § 18 až 20 Zákona o rodine. Zrušenie manželstva rozvodom však neodôvodňuje akýkoľvek rozvrat vzťahov, ale len kvalifikovaný rozvrat medzi nimi. Záver o vážnosti rozvratu vzťahov medzi manželmi je odôvodnený vtedy, ak sa javí ako neodstrániteľný a nenapraviteľný stav, vzhľadom na hĺbku a trvalosť rozvratu. Kvalifikácia tohto rozvratu sa ďalej posudzuje podľa toho, ako sa vážne rozvrat prejavuje v plnení spoločenského účelu manželstva. Zo samej skutočnosti, že manželia určitú dobu nežijú v spoločnej domácnosti, ešte nemožno usudzovať, že ich manželstvo prestalo plniť svoju spoločenskú funkciu (judikatúra Najvyššieho súdu SR publikovaná pod č. R 20/2000).

Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré nie je možné návrhu navrhovateľky o rozvod manželstva vyhovieť. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku.

Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Pokiaľ odvolateľka namietala, že okresný súd pri zisťovaní skutkového stavu sa uspokojil len s výpovedami svedkov, ktoré ona spochybňuje z rôznych dôvodov, v tomto smere odvolací súd poznamenáva, že takýto postup súdu nemožno vykladať ako bezdôvodné presvedčenie okresného súdu izolovane od ostatného odôvodnenia rozhodnutia, nakoľko prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne uviedol, prečo tvrdenia navrhovateľky o existencii vážneho narušenia a trvalého rozvrátenia vzťahov medzi manželmi nepovažoval za pravdivé v kontexte ostatných vykonaných dôkazov. Odvolateľka vo svojom opravnom prostriedku zopakovala argumentáciu prezentovanú v prvostupňovom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnila so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu, tak ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci okresný súd postupoval v súlade s ust. § 132 O.s.p., podľa ktorého dôkazy súd vyhodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy

v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Úvaha okresného súdu v prejednávanej veci nebola ľubovoľná, ale vychádzala z dostatočného zisteného skutkového stavu a zodpovedala skutočnostiam, ktoré boli v dokazovaní zistené, vyhodnotenia a závery okresného súdu neboli v rozpore s tým, čo bolo v konaní preukázané, a ani v rozpore s formálnou logikou. Navyiac, okresný súd výsledky hodnotenia dôkazov zahrnul aj do odôvodnenia napadnutého rozsudku a v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. dostatočne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za rozhodné, preukázané a z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.

Tak ako správne konštatoval prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí, kvalifikovaný rozvrat vzťahov v manželstve účastníkov a ani mimomanželský vzťah odporcu v konaní nebol preukázaný. Tvrdenia navrhovateľky o opaku tak zostali len v rovine nepodložených tvrdení. Okresný súd vo svojom rozhodnutí správne akcentoval, že zo strany odporcu bola v konaní prezentovaná vôľa žiť s navrhovateľkou, starať sa o ňu a pomáhať jej, z čoho zrejme, že ho k navrhovateľke stále viaže citové puto. Aj odvolací súd je toho názoru, že za pomoci celej rodiny je navrhovateľka schopná prekonať svoju momentálnu frustráciu a do budúcnosti je možné, že manželia ešte obnovia manželské spolužitie.

Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo veci samej i v závislom výroku o trovách konania vydanom v súlade s ust. § 144 vety prvej O.s.p., proti ktorému nepodalala odvolateľka žiadne odvolacie námietky, ako vecne správny p o t v r d i l .

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. pri aplikácii ust. § 144 vety prvej O.s.p.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.